

Λόγοι Θεάτρου [1-7 Ιουνίου 2018]

 rejected.gr/logoi-theatrou-0106/

June 1, 2018

Λόγοι θεάτρου

01/06/2018

κείμενο | γιώργος παπανικολάου */* **φωτογραφίες** | λευτέρης τσινάρης */* **επιμέλεια** |
ιάκωβος καγκελίδης

...και ποιος σου είπε ότι δεν είναι όλα θέατρο;

Δύο εξαιρετικές παραστάσεις φιλοξένησε η Θεσσαλονίκη τις προηγούμενες μέρες. Τα «Ερωτευμένα Άλογα» στο θέατρο της Μονής Λαζαριστών, από τους EN ΔΥΝΑΜΕΙ, που δεν άφησαν κανέναν-μα κανέναν-θεατή ασυγκίνητο, όπως και η παράσταση με τον ευρηματικό-και-τίτλο «Frida κι άλλο» στο θέατρο T. Της δεύτερης, η τελευταία παράσταση απόψε.

...και ποιός σου είπε ότι πάντα δεν υπάρχει ένας μονόλογος μόνο για σένα;

Ένα κείμενο του Έντγκαρ Άλαν Πόε σε ένα mind game, με το σώμα σε πρώτη αίσθηση και το λόγο, από το Νικόλα Βαγιονάκη, που επιστρέφει στο θέατρο Τ, σε ένα ρεσιτάλ για λίγους και εκλεκτούς. Ο διχασμός του εαυτού, οι ψυχικές διαταραχές, ο σωσίας και η ...»σκιά» σου, σε ένα αλλόκοτο έργο από έναν κατεξοχήν παράξενο συγγραφέα για περιορισμένο αριθμό παραστάσεων. «Wilson & Wilson».

... και ποιος σου είπε ότι δεν υπάρχει ένα παραμύθι στις αρχές του ζεστού Ιούνη να μιλάει για το ψύχος στις ψυχές;

«Χειμωνιάτικο Παραμύθι» του Ουίλιαμ Σαίξπηρ. «Το μεγαλείο σου θα χαθεί, μόνο αν παραβιάσω εγώ τον όρκο μου. Και τότε η φύση ας λιώσει μέσα στη χούφτα της ολόκληρη τη γη. Για να συνθλίψει όλους τους σπόρους της ζωής που κλείνει μες τα σπλάχνα της. Ψηλά το βλέμμα σου! Ας με διαγράψεις από τη διαδοχή, πατέρα. Εγώ είμαι κληρονόμος της αγάπης μου». Σε σκηνοθεσία Θανάση Σαράντου, μετάφραση Νίκου Χατζόπουλου, με τον Ορέστη Τζιόβα να πρωταγωνιστεί δίπλα στο σκηνοθέτη, στη Βάσια Χρήστου, στον Τζερόμ Καλούτα, στην Πηνελόπη Μαρκοπούλου, αλλά και τον εξάίρετο Γιάννη Δεγαίτη. Τρεις νύχτες στην Ε.Μ.Σ.

.. και ποιος σου είπε ότι δεν υπάρχει η πρόταση γι αυτή την εβδομάδα;

Τρεις τελευταίες παραστάσεις για ένα έργο που δεν μπορώ να μην γράφω, ξανά και ξανά, πόσο καμαρωτή οφείλει να είναι η θεατρική Θεσσαλονίκη που το διαθέτει. Παιχνίδι υψηλής ακρίβειας για τρεις, με την υπογραφή του σκηνοθέτη Τάκη Τζαμαργιά. Ο Χρίστος Στυλιανού, λίγο πριν βουτήξει στις ατέλειωτες πρόβες του καλοκαιρινού «Ορέστη» του Ευριπίδη, έδωσε «γερό passport» μέσα από την ερμηνεία ακριβείας του, σε αυτό το ρόλο. Άρτια η Ελένη Θυμιοπούλου και μοναδικός (ναι, υπάρχει η λέξη μοναδικός, όταν ερμηνεύεις μόλις βγεις από το σχολή, με τέτοια σκηνική σοφία) ο Χρήστος Διαμαντούδης. Μην κρυφτείς στο παιδικό σου δωμάτιο. Βγάλε στο φως τα σκοτάδια σου.

Τελειώνοντας, συνάντησα την Ελένη Θυμιοπούλου που πρωταγωνιστεί στα «Ορφανά», στην ωραιότερη θεατρική της στιγμή, να μιλήσουμε για τα τελευταία κι όχι μόνο...

«Η αγάπη της ηρωίδας μου προς τον αδελφό της, είναι μητρική. Την «πόνεσα» σε αυτό. Η «Έλεν» θυσιάστηκε, δεν διάλεξε την ζωή που μπορεί να ήθελε, για να είναι κοντά στον αδερφό της. Και λειτούργησε ψυχοπαθολογικά. Διαβάζω, τελευταία, ένα βιβλίο του Σταύρου Ζουμπουλάκη, με τίτλο «Η αδερφή μου» κι αναφέρεται -αυτοβιογραφικά- σε αυτές τις παθολογικές σχέσεις ανάμεσα στα αδέρφια. Μπορεί βέβαια, κι όλα αυτά που συζητάμε να είναι βολικές δικαιολογίες σε όλους μας, για τις επιλογές μας. Αυτό το έργο είναι σταθμός στην πορεία μου και στη ζωή μου. Ότι κι αν γίνει, από εδώ και πέρα, αυτό το ρόλο θα τον θυμάμαι και -ναι, το ομολογώ- με έβαλε σε μια νέα ρότα. Αρχικά, είχα μια αντίσταση σε αυτό το θηλυκό-ήθελα να την βγάλω πιο καλή από ότι είναι. Δεν μπορούσα να συλλάβω το μέγεθος του τέρατος που κρύβει μέσα της.

Σιγά-σιγά, άρχισα να μαλακώνω και να καταλαβαίνω ότι αυτό το τέρας, όλοι το κρύβουμε μέσα μας. Ή πολλά παραπλήσια τέρατα κρύβουμε μέσα μας. Αρκεί να βρεθούν οι κατάλληλες συνθήκες για να βγουν. Όχι στον ίδιο βαθμό σε όλους και όχι σε όλες τις φάσεις της ζωής. Αυτό που δεν μπορούσα να δεχτώ, τελικά, του αφέθηκα. Η συναισθηματική βία είναι πιο ύπουλη από τη σωματική, γιατί τόσο όταν την δέχεσαι, όσο κι όταν την ασκείς, δεν το καταλαβαίνεις. Η ασυνείδητη συναισθηματική βία είναι η πιο επώδυνη. Αυτό το «βρίσκω λύση κι αν ασκώ και λίγη βία, εντάξει τί να κάνουμε, συμβαίνει» είναι ότι χειρότερο όταν το έχεις σαν φιλοσοφία.

Δέκα λεπτά πριν βγω στη σκηνή, ακούω τραγούδια, που ήταν στο προσωπικό soundtrack των προβών μου... δουλεύω πολύ και με φωτογραφίες. Αν ανοίξεις τώρα το βιβλίο μου, τα «Ορφανά» θα δεις μέσα εικόνες από το Χρήστο Διαμαντούδη που μου έδωσε φωτογραφίες με την αδερφή του. Του ζήτησα αυτές τις φωτογραφίες στη διάρκεια των προβών, και μου έκανε τη χάρη, για αυτό το διάστημα των παραστάσεων, να της έχω μαζί μου. Έτσι μέσα στο βιβλίο με το κείμενο μου, θα δεις το Χρήστο μικρό μαζί με την αδερφή του, στα συγκρουόμενα αυτοκινητάκια, στο κρεβάτι να παίζουν μαξιλαροπόλεμο...βιβλίο που ξεφυλλίζω πριν ξεκινήσει η παράσταση. Έχω φωτογραφίες με το σπίτι που θα ήθελα να

είχα πάει ως «Έλεν» να μείνω-το έκανα εικόνα και την κόλλησα μέσα στο βιβλίο. Μέσα εκεί έβαλα και αποσπάσματα από αγαπημένα μου βιβλία, όπως το «Μη με αφήσεις ποτέ» του Καζούο Ισιγκούρο. Το διάβασα και τώρα, δεύτερη φορά, με κάποιον ανεξερεύνητο τρόπο αυτό μέσα μου συνδέεται με τα «Ορφανά».

Όταν τελειώνει η παράσταση, είμαι χαρούμενη, σαν να έχω κάνει έναν μεγάλο αγώνα δρόμου που έχει τελειώσει. Πώς είναι οι ενδορφίνες που εκκρίνονται στον οργανισμό μετά από πολύ κούραση ή μετά τη γέννα; Όταν πονάς πολύ και είσαι σε μεγάλη πίεση, ο οργανισμός μετά για να το αντιμετωπίσει αυτό, παράγει ενδορφίνες, που σε κάνουν να νιώθεις καλά. Έχω πτυχίο Ψυχολογίας, και τα ξέρω καλά όλα αυτά. Πήρα το πτυχίο έγκυος στη Λήδα, την δεύτερη κόρη μου, και πήγα με την πρώτη μου κόρη τη Χλόη να το πάρω. Και σε αυτές τις σπουδές ψυχολογίας, ανατρέχω συχνά μέσα στο θέατρο που δουλεύω. Από εδώ και πέρα, στα όνειρα μου, δεν έχω ρόλους, αλλά έργα και συνεργασίες με ανθρώπους. Στο λέω με το χέρι στην καρδιά, οι άνθρωποι και οι συνεργασίες μετράνε στο θέατρο. Τα όνειρα μου εμπεριέχουν και πολλά ταξίδια, τα οποία λατρεύω, για να σου είμαι και απόλυτα ειλικρινής. Φέτος, έφυγα με τον Χρίστο, το σύζυγο μου, για δέκα μέρες στην Ιταλία και το συνειδητοποίησα ξανά... πως μπορεί να λείψεις για πέντε-δέκα μέρες κι η αναζωογόνηση που θα πάρεις να είναι τεράστια...λες κι έλειψες έναν μήνα! Και τα κορίτσια μου, θέλω να μεγαλώνουν ωραία, να μοιράζομαι μαζί τους πράγματα, να είμαι διαθέσιμη για εκείνες. Θέλω...θέλω... να μην ξεχνάω πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός...και να μην σκληραίνω με τους ανθρώπους. Να καταλαβαίνω τους δικούς μου ανθρώπους, γιατί μαζί τους γίνομαι-κάποιες φορές- πολύ αυστηρή. Τέτοια πράγματα ονειρεύομαι και θέλω να μην είναι θεωρίες μου...να τα κάνω πράξη!

Related posts:

Tags: [θέατρο](#)